

Με το που είδε το νερό να λαμπυρίζει, τα μάτια του Τίνταλικ άστραψαν. Ονειρευόταν το νερό χρόνια ολόκληρα, αλλά είχε ξεχάσει πόσο όμορφο ήταν. Έτρεξε στην άκρη της λίμνης και ήπια μερικές δροσιστικές γουλιές.

Ο πλατύποδας χαμογέλασε. «Το 'ξερα πως διψούσες», είπε αυτάρεσκα. Όμως δεν ήξερε πόσο πολύ.

Οι μικρές γουλιές γρήγορα έγιναν μεγάλες χαψιές. «Κι άλλο!» γουργούρισε ο Τίνταλικ, μην μπορώντας να σβήσει τη δίψα του. Κατάπινε όλο και περισσότερο νερό και γινόταν όλο και μεγαλύτερος, ενώ η λίμνη άρχισε να στερεύει.

«Σταμάτα επιτέλους – φτάνει!» φώναξε ο πλατύποδας, βλέποντας με φρίκη τον Τίνταλικ να ρουφάει τη λίμνη. Όμως αντί να σταματήσει, ο βάτραχος άνοιξε το στόμα του ακόμα πιο πολύ.

Γκλουπ! Οι ερωδιοί ξαφνικά βρέθηκαν να τσαλαβουτούν στις λάσπες. *Γκλουπ!* Οι πάπιες και οι αγριόχηνες αναγκάστηκαν να πετάξουν μακριά για να μην καταλήξουν στο στομάχι του βατράχου. *Γκλουπ!* Κάθε λογής ψάρια σπαρταρούσαν ξαφνικά στο έδαφος.

Όταν τελικά η λίμνη στέρεψε εντελώς, ο Τίνταλικ είχε γίνει τόσο μεγάλος και είχε φουσκώσει τόσο πολύ, που

